

Avtoportretista je baje glede glasbe bolj zanimalo šminkiranje kot kitara. So pa »potentni mladci« prepričali tudi Igorja Vidmarja!

»Borderline ni prava duševna bolezen,« pravi strokovni sodelavec s področja psihiatrije.

Da je sploh še živ, je po vsej verjetnosti zaslužen Miha Hočevar, ki ob Vincijevi ideji, da bi v Mostarju skočil z mostu, ni rekel: **Jebiga** (2000). Vinci ni srečen, če ni nesrečen ... Na sprejemcih za režijo na AGRFT je na Igorja Koršiča naredil velik vtis z osebno in »žestoko« zgodbo, ki jo je prinesel na roko napisano z VELIKIMI TISKANIMI ČRKAMI. Pravi umetnik, ki se ne boji iti do roba in ves čas izziva!

»Takšne družinske razmere in otroštvo bi lahko vodile v katastrofo.«

Mia Žnidarič – z najbolj poetično izjavo dokumentarca – je »kelnarila« v Mestni galeriji; zlomljena zaradi fanta, ki je takrat ravno postal bivši, je ob spremljavi Billie Holiday Vinciju postregla z viskijem, v katerega ji je kapnila solza, dve, tri ... Tolažil jo je; da ve, kako lepo poje, ter da bo njen glas rdeča nit njegovega filma. »Kreten,« je pomislila, potem pa je »zanjo naredil vse«!

»I Want All of you [...] I'm all yours!«

Peter Bratuša na prizorišču naslovnega kadra filma **Babica gre na jug** (1991), ki je bil prvi filmski hit v samostojni Sloveniji! »Pravi oddih od slovenskih 'umetniških' filmov,« pove Đuro ter da je v ogledu neznansko užival. Emeršič potoži, da ni bil prva izbira za glavnega junaka, da najbrž tudi ne druga ... Nataša Matjašec ni smela »na setu niti prdniti brez ukaza«, kar je, kot pravi, popoln kontrast *Selfieja brez retuše*. »Vinci je bil važič, kar pa režiserji itak morajo bit.«

Leon Magdalenc se spomni trenutka, ko je Vinci »prvič, ampak res prvič res pametno govoril.«

Spet Bratuša: »Japonci so nakazali denar v celovško banko, ker je bila pri nas vojna [...] dva dolgolasca, torba, dvesto tisoč dolarjev, Auf Wiedersehen! – in smeh do Ljubljane.«

Emeršič z njim ni imel problemov, razen zajebljanja glede telesne višine, Nataša Matjašec pa si zaradi njega brije noge. Utiral je pot slovenskemu filmu. Kljuboval omejenim sredstvom. Pionir.

Skupaj so bili »entuziasti in fantastično zaljubljeni v film«, jih je pa znal razkurit.

Vinci in rumeni mediji oziroma tabloidi. Je bil žrtev, izkoriščevalec ali oboje hkrati? *Sincityjevski Yellow Bastard*, ki ga imaš neizmerno rad ali pa ga sovražiš! Vogue postaja Burda. »Kompenzacija,« pravi strokovni sodelavec s področja psihiatrije.

Gypsy Eyes (1992). »Čudna produkcija,« pravi Cavazza starejši; da so bili cigani kot iz operete. Svinjska megla. Producenti, kljub dogovorjenemu, niso dovolili popravkov. Pravijo, da se mora režiser v glavno igralko zaljubiti – »Claire Furlani, ki je kasneje naredila lepo kariero« –, Vinci se pa ni, še zdaleč ne! »Zanalašč jo

je snemal samo v rit!« »Nalivi, nekaj kubikov vode na sekundo pa to. Krave plavajo ...«

Klofuta kulturnemu ministru – »simbolni začetek sranja ... potem je šlo v samostojni Sloveniji vse samo še navzdol!« Ministrstvo za kulturo se od takrat naprej zaklepa in ima nadzorno kamero, pove Simon Kardum.

»Pomanjkanje empatije [...] vselej center sveta [...] za vse krivijo druge,« pravi strokovni sodelavec s področja psihiatrije.

»Vinci čuti potrebo po prisotnosti v srcih vseh ljudi na svetu.« »Je neizmerno produktiven, poetičen, ampak hodi ves čas sam sebi po nogah.« Z mediokritetami se ne rokuje!

Z Leonom Magdalencem sta snemala njegove zgodbe, za katere še danes ne ve, ali so resnične ... Gotovo pa ni samo šminker in človek ekscesov ... Kolerik, ki teži do nezavesti ...

Poker (2001). Produkcijsko zahteven ... Skoraj vse je delal sam! Nemogoče razmere in malo denarja. Magnifico: »Temačen, surov film ... nisem štekal, zakaj so vsi tako zajebani.« Poskus preseganja šablon in konvencij. Igorju Vidmarju se je zdel »bizaren, da ne rečem grozen«. Pompozno, z glavo v zid, brezkompromisno! Čudno stanje duha. Ni nujno, da si res zadet, zato pač obstaja igralska šola. »A povem to?« reče Jonas, »čisto vsi so snifali razen mene!« Vinci naj bi se s Pokrom hvalil, češ, pogledite, kako sem dober, kako znam rezat. Z montažo naj bi šel film v p.m.! Cavazzi starejšemu je pa všeč, ker je po njegovem mnenju »v njem velik Vincija«.

»Osebnostna mejna struktura ... Jung ... Kdor ne gradi, ta ruši!« pravi strokovni sodelavec s področja psihiatrije.

»Prvostopenjska odgovornost malo šepa ...« »S svojim žarom in širokim nasmehom ...« »... je pavijan!« »Vinci je mejen,« taki pa Đurota zanimajo! Ravno pravšnji za *Našo malo kliniko? Vampir z Gorjancev* (2008). Vlado Novak: »Je pač poseben, ne vem, kaj imajo proti njemu.« Plesalec Gregor Luštek: »Vedel je, kaj hoče ... mu grejo pa počasneži na kurac.«

»Inti [Šraj], če se bova pogovarjala, boš postala človeška!«

»Z njim se da pogovarjat o vsem!« Na snemanju *Pokra* se je razglasil za kralja, v resnici je pa »en tak Mali princ, ki ometa vulkane in povsod pozablja vrtnice«. Človek brezen in gradov v oblakih.

Vinci zaključil z dinozavri, mivko, stopinjami, spomini, klovnimi in prazninami ... Pove še, da filmi zahtevajo denar: »Vse, kar je posnel do zdaj, so bile le skice ...«

Še moje skromno mnenje: Vinci je tip človeka, ki natakarka vsakič napizdi, da mu je prinesel razredčen viski, ker spregleda, da ga je s solzo, dvema, tremi sam ...

Vinci se upraviči.

P.S. *Selfie brez retuše* »je posvečen in v spodbudo vsem, ki so ali bodo začeli svojo ustvarjalno pot iz emocionalnega in/ali materialnega deficita. Srečno!«